

PAPETU



—Quin dels tres exercicis li has tocat al mestre de piano pels exàmens? —
—Dels tres, li he tocat el més llarg!

GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI :

Grandes conciertos todos los dias, tarde y noche, por el renombrado **QUINTETO VILA**.
Económico y esmerado servicio a la carta. Helados de todas clases. Horchata valenciana.
Servicio de automóviles especial de la casa, a precios económicos.

ALCAZAR ESPAÑOL

Gran èxit de les aplaudides artistes
MARUJILLA MORENO, JINNY FLECKTER, BELLA ENMY, MISS DOLMY, PEPITA IRIS

FOLIES BERGERE

Sorollosos aplaudiments a la popular **TROUPE IBERICA**
amb el quadre **ALEGRIA DE LA FRAGUA**
Tots els dies de 7 i mitja a 10, *Aperitif Souper*
Tango. *Coverts especials a 5 pessetes.*

: CONSULTORI POLICLINIC :

:: Aribau, 30, principal ::
SIFILIS : VENEREO : PELL : IMPOTENCIA
De 11 a 1 i de 6 a 8
Aplicació econòmica del 500 i 514
Abonaments setmanals : 5 pessetes

EL CANTABRIC

OSTRES—PEIXOS
MARISCOS—DEGUSTACIO
CARRER DE SANTA AGNA, 11

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Gran èxit de la famosa atracció
OSSORIO JERCOLIS
Aviat, reaparició de la celebrada estrella
ASSUMPCIO G. PARREÑO

PELL : SIFILIS : VENERI

Institut Uro-Dèrmic del doctor **MONTANA**
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. **SANT PAU, 28, PRAL., 2.**

TALLERS DE FOTOGRAFIA

BONSUCCÉS, 7, 1.^{er}
Treballs per a aficionats. Revelar, copiar
i ampliar qualsevolga classe de fotografia
DEMANEU PREUS!!

ROYAL CONCERT

: Marquès del Duero, 106 i 108 :
Programes extraordinaris i variats. — Debut
d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes.
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

EDEN CONCERT

— Temple del art i la bellesa —
Lloc de reunió de lo millor de cada casa. — Calefacció central garantida. — Riquesa, bon gust i bones formes. — Artistes de cartell. — Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquestra de talgans.

GALLETINES REFORZADOS

FABRICACIÓN ALEMANA
Primera casa en España que los tiene a la venta
Legítimo NEVERRIP
La ruina de los pastores: Mata-Cabras **RAPID**
A la primera vegada, R. I. P.
LA MUNDIAL — Espalter, 6 — **BARCELONA**

: GRAN IMPERI :

Telèfon
Ronda de Sant Pau, 34 i 36 5450 A.
Idilis d'amor al mig del fullatge d'aquest gran jardí. Cent cinquanta tanguistes, encis de la nombrosa concurrència.
Forasters, navegants i tothom assisteix als grans balls executats per la **Banda Imperial** i la orquestra **Musset**. Ball continuu.

GRAN CABARET «CAFE CATALA»

Colisseu de la barrila i del bon humor
RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6
Tots els dies, balls des de les 6 de la tarda fins a les 4 del matí, pel jazz-band del popular **Torres**.

Bon servei i bones dones. 70 tanguistes de lo milloret que corre.
Aneu tots al «Català»!

NOVELTY

Succés de les celebrades artistes
LUZ BELLA : TROUPE LOS VILLASIUL

POSADA PRIM

RONDA DE SANT ANTONI, 29
MAGNIFIQUES HABITACIONS : :
: : : : OBERTA TOTA LA NIT

AMICROBIOL. Desinfectante infalible para preservarse de las enfermedades infecciosas. El **AMICROBIOL** es el ideal entre todos los bactericidas, no solamente por sus inmediatos y enérgicos efectos, si que también por su economía. Indispensable en todos los hogares, si quieren preservarse contra el contagio de las enfermedades infecciosas. Indicadísimo para la higiene íntima de la mujer. Evita y cura los flujos blancos. Afecciones vaginales. Irritaciones, etc. etc. Sus soluciones son inodoras. No quema. No mancha ni perjudica. De venta en todos los centros de específicos y farmacias. **LABORATORIOS D'HORY, ARAGÓN, 207.**

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen amb mateix **CATALECHS de**

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona



Radacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

PAPITU



LES HORES D'AMOR SERENES

TORNEM al Born després d'haver rodat un xic de món. Aquestes són les meves primeres «Hores d'amor» passades unes vacances obligades per la post del pit que se'm corcava, segons tingueren a bé declarar a chor uns savis barons destríssims en l'art de repicar les costelles d'altri amb els seus dits científics de metges internistes. Sembla que «la pulga de la Chelito», els «lunares de la Gómez» i les rumbes sotraguejadors de les dansaires contemporànies havien lograt efectes desastrosos en el tan anomenat canó de la perdiu d'un servidor de vostès. Si arribo a badar, hauria fet la fi de la Dama de les Camèlies, aquella bona senyora que entre disbauxes, capricis, nits perdudes i truites somnia des agafà una galipàndria que els metges no hi varen ser a temps. Naturalment que jo no hauria mort amb tanta gràcia com ella, perquè no sóc artista, ni afavorit, ni estimat com ho era ella, pobreta!; però la tosseta, el cegament de cames i el gemec s'anaven apoderant de mi de tal manera, que ja gairebé la única cosa que em preocupava era l'alça fabulosa que d'un temps ençà ha sofert el tan útil com imprescindible article de les Pompe Fúnebres. Anava a fer la ganyota; anava a *dinyar-la pel corbatí*, com diríem en una comèdia realista (!).

Sortosament, la medicina hi ha sigut a temps, i a hores d'ara em trobo tan bé com si acabés de sortir de la fàbrica. I entengui's que al dir això de «sortir de la fàbrica», no vull suposar, ni molt menys, que la fàbrica sia un indret saludable, *va de retro!* Em refereixo a la fàbrica maternal o *genèsica*, la fàbrica del útero o *claustró matern*, que diuen les llevadores. Això és: com si acabés de néixer, lliure dels llamparons de la joventut que obliguen al cotó fluix i a les càpsules secretes i a les xeringues maleïdes; lliure de les alifafes que s'adquireixen dormint, o millor dit, vetllant, per aquests llits de lloguer en companyia de senyores desconegudes que estimen als senyors en camisa o sense i que demanen propina per a girar els ulls en blanc o en negre, talment com si ju-

guessin al trenta i quaranta de la barqueta; nou, absolutament nou, nou de trinca, sense bony ni forat, lluent com un Lohengrin, sa i robust com una botifarra de La Garriga, fresc com uns ous de Granollers o de Vilafranca, amb més gas que la bomba del Turó; amb més gana que un procurador mala persona, amb més pit que l'Hipòlit Làzaro i amb més esperons que el gall amb què aquest cèlebre tenor va obsequiar-nos unes setmanes abans del Nadal d'aquest any.

Així, restaurat com una calaixera, em sento amb forces per a lluitar encara que sia contra el gegant del Pi, i, certament, en els calamitosos temps que travessem, no manquen temes ni motius que incitin a la brega.

L'obra cultural que PAPITU empenqué el primer dia de sa publicació, i que, com tots vostès ja deuen haver notat, tendeix al foment de la raça i a la seva melloració gradual (la remunta corporal i espiritual de Catalunya), es veu avui greument compromesa per una part de la premsa, que d'una manera descarada desfà en un dia tota la labor aciençada i difícil que PAPITU hagi assolit en un any.

Com volen que PAPITU influènci a la joventut catalana, si *El Patufet*, *La Mainada*, *Pulgarcito* i altres i altres periòdics dedicats a la quitxalla, ens la prenen dels dits i la duen pels viarans de la tristesa de llombrigo i de la decència més desenfrenada? No s'hi pot tenir cara. Amb una petita premsa així, dintre quinze anys el jovent de Catalunya serà una generació de tolits, que encara no sentirà un estornut tremolarà de por de perdre allò que se'n diu la virginitat. Amb *El Patufet* com a preceptor espiritual, el jovent de Catalunya estarà sempre ullerós, tindrà manies, suarà d'engúnia, sospirarà quan passin les burres de la llet i es morirà corsecat pels amors ideals d'una porqueirola que es dirà Margaridó, una d'aquelles porqueirolles o pastorettes que pareix la ventafocs de la nostra literatura, amb una flaire de pomells de joventut que ni el formatge de Gruyère.

Catalans! Ja ha arribat l'hora de cridar tots a la una:

Prou seny! Prou histerisme romàntic! Prou novel·les rústegues! Prou lirisme de llauner! Visca la vida! (que deia l'Ignasi Iglésias). Visca la barrila! Visca la Pepa! Via fora pomells! Més val que us fiquen en alguna germandat. Més val que el temps que perdeu construint pomells, l'esmerceu en aprendre el francès, l'anglès, o la llengua que volgueu. Visquen les llengües vives!

I mori la filla del moliner. Volen convertir els nostres fills en figures de pessebre. Volen convertir a Catalunya en una mena de llims honrats a carta cabal. Visca el joc! Visca el vi i visquen les dones!

Hem de publicar un periòdic per a guanyar per mà a tots aquests educadors de caganers, explotadors de menors, mestretites de la infància innocent. Ells agafen a la joventut novella; nosaltres farem un setmanari per a fetos i criatures de bolquers. Més lluny encara: un setmanari per a senyores embrassades. Ells fan literatura d'infància; nosaltres farem literatura de *claustró* matern; literatura de supositoris. Què *Patufet*, ni què *ocho cuartos*! La *cigaleta brunzent*. Visca el doctor Marden! Visca el PAPITU!



ESCENES TRAMVIARIES



ALTRE dia sortia de casa per a dirigir-me cap l'estació de França i agafar el tren d'Arenys de Mar. Vaig esperar un dels tramvies de circumvalació i m'hi enfilo. El cotxe anava bastant ple, però a l'arribar a «Camposagrado» va acabar-se d'omplenar. Jo portava el guardapols al braç i a les mans el portamantes amb la seva corresponent manta i el paraigua atravesat, per un cas de pluja, com se suposa. Amb la gentada que anàvem a la plataforma, no sabia ni com posar-me jo, ni menys el portamantes, que amb la llargària del paraigua no deixava tranquil a cap dels companys de locomoció. En arribar al carrer Nou tornà a pujar una altra *remesa de personal*, donant la coincidència de què enfront meu va quedar-hi una noia, per cert bastant maqueta i d'aspecte un xic alegroi.

La punta del meu paraigua, per efecte del balanceig del cotxe, anava pessigollejant i profunditzant el revers de la mosseta, de lo qual em vaig adonar pel seu estat nerviós i pels moviments, no menys propis, d'una persona que acaba de donar lligó d'equitació. Jo, llavors, ho dic amb tota franquesa, vaig anar seguint, ja amb picardia, fent jugar el portamantes, per a que així la punta del paraigua treballés a caprici meu. No vaig tenir mal caprici, no! No sé si una de les vegades vaig apretar amb excés, que la noia es girà i em... fum una bufetada que fins em va fer perdre... el tren, i em diu, tota enfurismada:

—Què s'ha cregut, desvergonyit!... Que es pensa que sóc una funda de paraigua?...

ESPORTS

FUTBOL



QUE l'«Sparta» *sporta* l'oli, és ja cosa convinguda; però que els nostres, els de casa, es porten tota una amanida, també ho saben ja els de Praga. La inauguració de l'Estadi Català no tingué per a aquest pobre *crònic* o cronista, més inconvenient que l'anar-hi a peu i sense haver dormit. Tinguin en compte que ja nit abans s'acaben els diners i es fa barrila, perquè sí, perquè se n'ha de fer.

D'autos, motos, carretons de lloguer i cafè amb llet i altres veïcols, a cabassos. De femelles, pistonut. Gentada, més, molta més que per a veure el «Gallo». Fins autoritats i eminències polítiques, i això que no va haver-hi àpat com altres vegades!

Un xiulet d'en Bru fa començar el partit. L'onze txec avança i en Zamora s'arremanga els pantalons.

L'Alcàntara i en Sagi-Barba, treballen com desesperats. Els demés fan, també, no el que poden, però, vaja...

Acaba aquest partit amb el resultat de 2 a 3 a favor de l'«Sparta».

L'endemà, dilluns, ja fan una altra cosa. El «Barcelona», que sap empipar-se, s'ho va fer de bona fe, i, apa, endavant sempre, deixant astorats als de càn *checo*.

En Sancho fou tret en *hombros*... cap a l'infermeria.

En Samitier i en Torralba, espatarrants. En Berger i en Planas, defensant la porta com a lleons.

Uns i altres van per terra, com si tots fossin pilotes. Quina grimègia! Allò sembla una *noche toledana*.

Però, per fi de festa, els nostres, els de l'amanida, acaben amb 2 a 0 a favor nostre.

Hip, hip, hip... hurra!, i ara, cap a menjar el pollastre, que és ben vostre!

OZZIR



QUESTIÓ DE GUSTOS

—Que no vindràs, Rafecas, al ball que donem al Centre diumenge per la tarda?

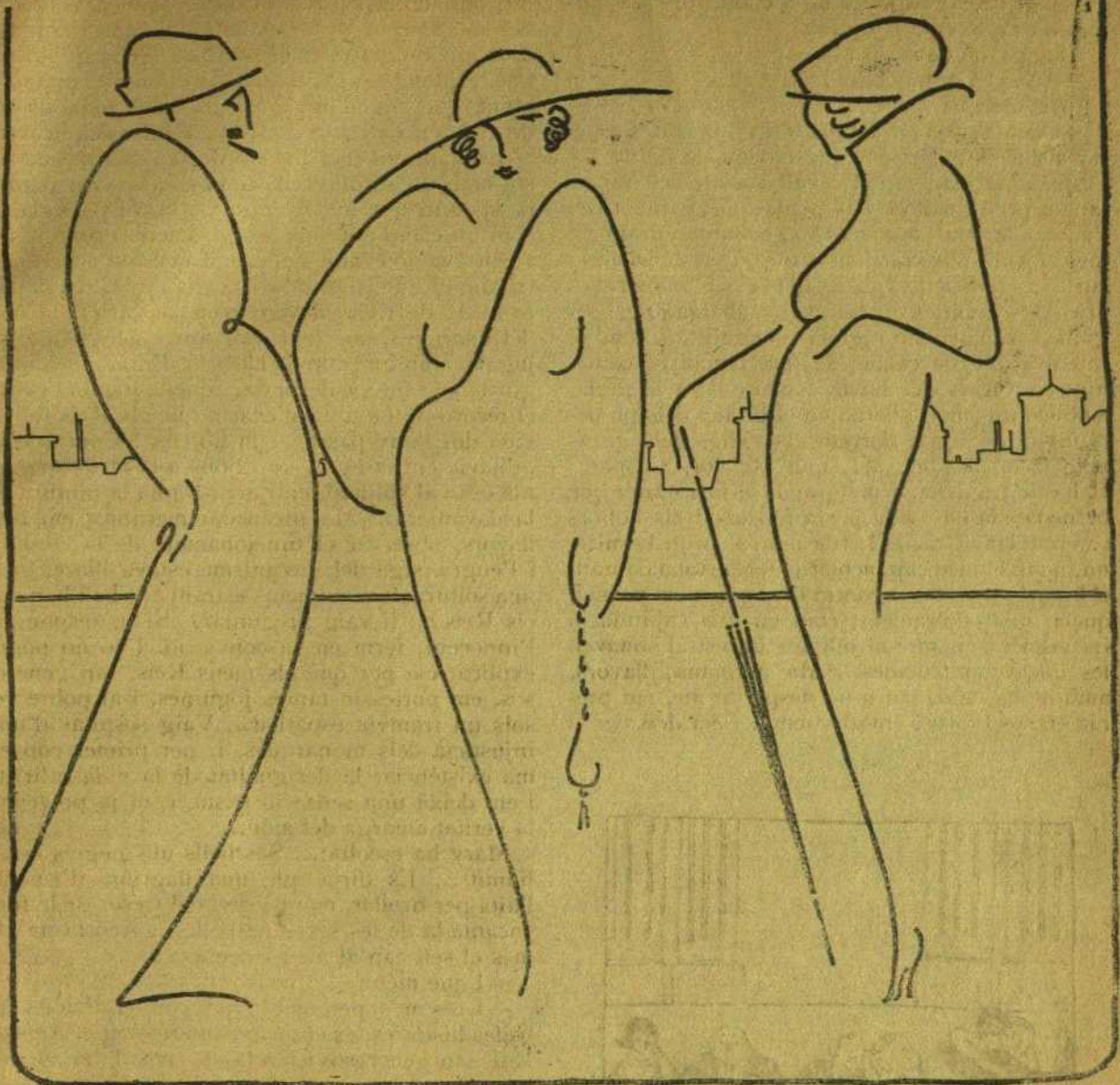
—No, noi; vull anar a escoltar al pare Benet, que diu que fa uns sermons prodigiosos d'eloquència.

—Que et tornes religiós?

—Veuràs, què vols fer-hi...

—Tira, home, tira! Joestic per l'arrambada!

—Doncs a mi, ara, em dona pel cult.



—Per jugar al tennis m'agradava molt la Roser.
 —Per què, Joan?
 —Perquè em sabia tornar la pilota. Cada cop que l'agafava, me la tirava!...

UN CONTE PER A MARY

HISTORIETA DE LA NIT DE REIS



MARY, aquesta nit de Reis s'ha sentit més nena que mai. Tal vegada és el xampany daurat, que ha posat, en ses galtes de satí rosat, una punteta vermella, com el rastre d'una bufetadeta carinyosa; tal vegada ha sigut la visió, quan veníem cap al Concert, de la desfilada de gent carregada de carrets, de nines, de cavalls, d'automòbils curosament embolicats per a que els infants no se n'enterin...

Al recó del foier tot blanc, ple de llum, on som, ens sentim amb més intimitat que si fóssim a la seva cambra rosa, plena de flors i de perfum... Els concurrents riuen, fumen, criden, beuen... Qui ha de fixar-se en nosaltres? Mary em pren la mà dreta entre les seves, acaronent-la molt dolçament, i, acostant al meu son capet orlat de deliciosos rulls de banús, em diu, quasi a l'orella, mimosament:

—Tu que escrius, conta'm un conte de la nit de Reis!

I, extremant la seva posa ingènua, afegeix, clavant en mi sos bells ulls d'àngel:

—M'estaré ben quieteta si me'l contes, eh?

—Està bé—li faig.—Vaig a contar-te «Ma darrera nit de Reis». T'agrada?

Ella, picant de mans:

—Ai, sí! Conta, conta!

Jo començo:

—Cada any jo em feia el ferm propòsit d'esperar als Reis generosos que havien de portar-me l'esplèndida dàdiva del cavall ansiat, del trapeç tan sospirat quan el veia penjat a l'aparador, de l'automòbil amb botzina i tot, somniat durant un mes... Amb una constància impròpia de la meua curta edat, esperava la desfilada dels monarques orientals, muntats en fastuoses cabalgadures, seguits de son brillant seguici i conduint un comboi interminable de caixes de tots tamanys, contint els regals que havia contemplat a la tarda, amb els ulls molt oberts, en el bullici dels preparatius de la festa, darrera els vidres dels grans magatzems... Mes, ai!, que Melcior, Gaspar i Baltasar trigaven, i malgrat la il·lusió amb què permaneixia en vetlla per a fer-los-hi els honors i mormolar «Gràcies!», fracassava, prop la mitja nit, quan el meu cap, acotat ja feia estona damunt el braç dret, en lluita contra la son que em vencia, queia, molt dolçament, com en una capitulació inconscient, mentre al rellotge ancestral sonaven les dotze campanades... Ma germana, llavors, amb molta cura, per a no despertar-me, em prenia en sos braços, amorosament, i em deixava al

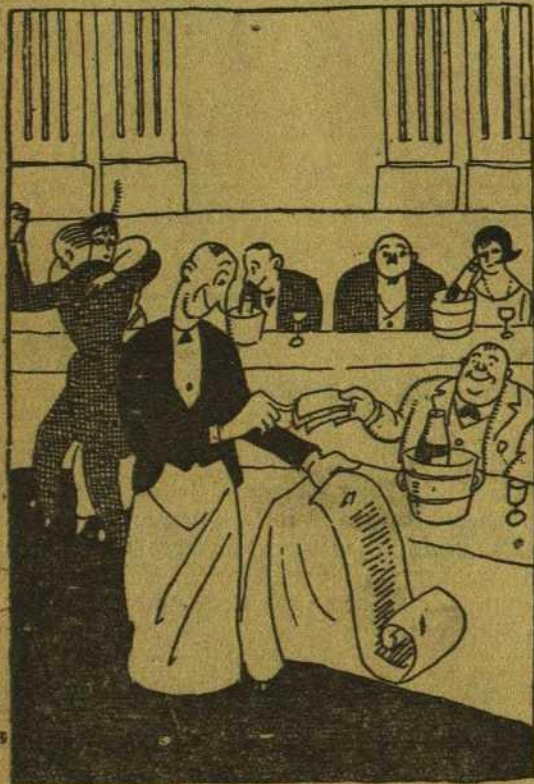
llit, on em despertava, al matí, quan ja els raigs del sol penetraven a la cambreta, com una pluja d'or, ple de goig per la profusió d'obsequis amb què, esplèndids, els Reis bons m'havien premiat, tants, que fins algun d'ells rodolava damunt del llit... I, en l'alegria de l'automòbil mecànic, que al principi em feia un xic de por perquè corria sol amb un soroll de bestiola exòtica, em perdonava jo mateix ma flaqueja de la nit passada, i, com un estudiant suspens, prometia no reincidir i pensava: «L'any que ve sí que els esperaràs, triguin el que triguin!» Aquella tarda, ma darrera tarda de Reis, davant meu, al carrer, el nen del quart pis, que tenia dos anys menys que jo, jugava amb un tramvia elèctric. En la meua imaginació, ja un xic desperta, aquella joguina evocà el record d'una altra d'exacta que els Reis m'havien dut l'any passat... Ja ho crec! Com que jo m'havia entretingut, un dijous a la tarda que tenia festa al col·legi, en rascar-li tota la pintura de la davantera... Ma precocitat mecànica em féu, llavors, observar el funcionament de la corda... i l'engrenatge del mecanisme estava lliure, amb una soltura de moviments estranya. «Te l'han dut els Reis?», li vaig preguntar. «Sí!», respongué l'innocent, ferm en sa convicció. I jo no poguí explicar-me per què els meus Reis, tan generosos, em portessin tantes joguines, i al pobre vell sols un tramvia espatllat... Vaig sospitar d'una injustícia dels monarques, i, per primer cop en ma existència, la desigualtat de la vida m'irrità i em deixà una sensació trista, com ja preveient la veritat amarga del món...

Mary ha escoltat... Sos bells ulls negres estan humits... Es diria que una llàgrima d'emoció lluita per brollar, manà diví del tresor de la font encantada de les seves parpelles... Acosta un xic més el seu cap al meu i demana:

—I què més?

—I res més, perquè el final, com el de totes les belles històries, és el menys interessant... Aquells Reis tan generosos i tan bons, sens dubte degueren enterar-se aviat de ma irrespetuositat, en dubtar d'ells, perquè l'any següent ja no em portaren res... Varen fer bé! Tampoc els hauria cregut, com no et creuré, nina, el dia, tal vegada no llunyà, que fugiràs de mi per les joies o les pells d'un fabricant de Terrassa, vermell i panxut, com un ogre que es mengi les nenes bones...

MARCEL TERRA



—Que és estrany! No he menjat truites i em costa un ou!



LA VIDA AVSTERA



AQUESTES seran des d'ara les glosses de la barrila metòdica. El bon barceloní (trencat i tot), sempre pasta de tortell, té reglamentada la vida: vuit hores de dormir, vuit hores de treballar i vuit hores de barrila. Els music-halls funcionen amb la mateixa regularitat i precisió que a can Batlló, a cà l'Isidret de Sant Martí, o que la Maquinista: de tal a tal hora. Aquesta vida metoditzada, és, doncs, la que ressenyarem, des d'avui, en la present secció informativa.

El primer cop d'ull, el cop d'ull general en la indústria de fer bromera, tan desenrotllada a Barcelona, acusa una activitat prodigiosa. Les vuit hores s'aprofiten. En l'art de la gresca treballen més que Alemanya. Anem a la sobreproducció. Val a dir que hi ha bones instal·lacions. El «Palace», gènere anglès i francès; poca cosa del país. L'«Edèn», país extra (sedes) i francès de tipus corrent. L'«Alcàzar», teixits de Sabadell, de Terrassa. L'«As», Sabadell, Terrassa i Alcoi, amb algun article estranger. El «Folies» i demés music-halls, vellut i panyos de durada. Nosaltres, corredors i corredors de via estreta i collada, hem visitat per primera vegada les manu-factures (i tan manu!) i hem anotat en el carnet d'informacions:

«Palace».—Revista (teixit franco-anglès, amb una bona trama monteriana i amb un blanqueig i apresto d'en Fernando). (Viu del número 1, caixó de mà dreta.)

«Edèn».—Music-hall, dit de «las caras bonitas» (no ho diuen pas per la del senyor Buxó?). Es treballa de valent.

«Folies Bergère».—«Troupe Ibérica». Gran producció d'alegria, a preus sumament mòdics. Coberts a 5 pessetes i descoberts o descobertes, que vol dir poc tapades, sempre, però, conservant aquell aire d'antic Arnau, aquell teatre Arnau de barriada, tan simpàtic i tan parisenc.

«Royal Concert».—Una sola paraula. Gresca sensual marca Chelito. No és necessari dir res més per qui coneix el panyo. (Panyo verd.)

El nostre consell, quin és?

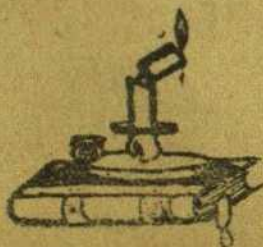
Vagin a tot arreu i de pressa, que si demà agafessin la verola no podrien disfrutar les vuit horetes d'avui.

JACULATORIA

No diguis mai a una dona de music-hall: «Què vols pendre?» Digues-li sempre: «Què vols beure?» Si em segueixes, aniràs bé. Almenys hi van 10 pessetes de diferència en favor teu.

Recorda-ho: «Què vols beure?» El pendre convida a menjar, a beure; fins a fumar. El beure és més precís i menys costós.

PAPITU REGISSEUR



—Què tal la nit de nuvis?
—Psè! Com tantes altres!

DE TEATRE



HEU'S aquí que en una important vila catalana, una colla de còmics bastant dolents representaven «La Passió». L'obra anava desenrotllant-se sense cap incident lamentable, quan arribà l'acte de la crucifixió. Una d

les actrius, bastant novençana, feia de Magdalena i era l'encarregada d'estirar el fil que fa caure la cinta vermella figurant la sang ocasionada per la llançada del centurió, i esverada per la sublimitat del moment i per les poques taules, s'oblidà completament de l'encàrrec. L'actor que moria dalt la creu, veient que el moment s'apropava i que ella no recordava res, tement el conflicte, digué en veu baixa:

—Escolti, noia: que té el fil?
—Què diu?
—Si té el fil!
—I ara! Quines preguntes!
—Contesti, dona!
—Calli, atrevit...
—No badi, beneita! Ja té el fil?
—Ai, mare! Però, quin fil?
—El del...!

I aquí l'actor, empipat, deixà anar una paraula que ens abstenim de reproduir perquè passa de papitesca.

SE DÍA: FRENTE AL LICEO.
BOCHES: BANCO NÚMERO 18
DEL PABLO DE GRACIA.

EDICION DE BARCELONA
UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN.
VENIMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES.

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1240

DESDE PARIS DE FRANCIA

CARTA SIN SALSA NI BRUQUE QUE NUESTRO ESPIRITUOSO BUENDIA Y GASSOL NOS ESCRIBIER DESDE LA TIERRA DE MILLERAND PARA ENLUSTRAR A NUESTROS LECTORES.)

Paris, a tantos de tantos. Celebraré que al recibir de la presente, etc., etc. Yo aquí estoy dando el golpe. Un sastre sí que conocí en una maison de chapeaux, haciendo barrilla, se quedó prendado de mis formas atléticas y apolíneas y me hizo cierta proposición.

—Usted está muy bien hecho...—hizo él.
—¡Psé! ¡Mi papá tenía traza!
—Si usted quiere, yo le daré...
—¡Eh!—respondí con cierto sobre asalto.—

Que yo soy honesto y candoroso!
—Le daré diez francos cada día para ser mi maniquí... C'est la grandeur!

—¡La Granvía! ¡Así no se acabará nunca! ¿Qué hay que hacer?

—Faire le mec con mis trajes. ¡Hacer el mec!

—¡Uva!

Y desde aquel entonces, estoy hecho un... Ahora no caigo si me dijeron un Petróleo o un Petróleo Gal. Tengo una americana, qué americana! ¡No tiene ni una arruga! ¿qué corte tiene! ¡Cuando me tiro la americana, gozo de valiente!

Eso sí: de primer entuvio el sastre me alardeó. «Se acercan para usted días de prueba...» «ay que tomar medidas...» Pero luego oí al borrico y vi el peligro más lejano que el que ofrece Luengo.

Así, pues, sabiendo el cómo y el qué de la cosa, no hagan cabal que no reportee un chico a los 181 vieran ustedes las conquistas que he hecho! ¡A mi costado Napoleón era un vulgar roguero en la Bohemia! ¡Y qué desastros! Me de sastres vienen a ofrecermelas para que me entienda con ellos!

Ahora, un servidor va rumiando chistes, de aquellos que congestionan, y cada semana, si sale destorbo, os endinarré un escamote, para que podáis escogear y menear. Ahí va el número!

Saben cuál es el colmo de un electricista? Pues sacar corriente de una pila de... K.

Ver iba yo badando con aquel contento, cuando ensopegué con un amigo que había ido con mí en el estero por haber llamado «it» a un capellán. Todo garlando, garlando me dijo:

—Mi legítima y yo nacimos el mismo día! Esto no es nada—hice yo.—Para caso raro, me mis padres. ¡Mi padre y mi madre se casaron en el mismo día!

—Entonces me endinó un mástico que si me... rai!

—¿En qué se parece un carpintero al vapor?—Saben Isabel? Muy sencillo: ¡en que hace las!

—¿Y la mujer, ¿por qué no debe encargarse a un... que le eche una carta al correo? Pues, me luego él, si es un pavoro, hará correr a la ha tirado.

—¿Que haya estado enamorado de una...? ¿en que se semeja a un sastre que... trajes? Pues, en que dice... ¡amé dida! ¿no? ¡Qué le haremos! Hagan los ojos...

—¿Hablé con un inglés de aquellos de Inglaterra y comprendí todo lo que le encolo...? Saben en qué se parece dicho inglés a...? ¿Que se orina en la plaza viendo la...?

—¿No?

—¿En que «mea en tendido»?

—¿Viendo un pájaro se posa en la cabeza de...? ¿en que se parece todo plegado a... que se va al África en busca de aventuras?

—¿En que es «ave-n-torero»? (De este me daban seis reales y no lo quise dar... voy así.)

—¿En que en todos los conventos de monjas

hay, por el cabo más bajo, una de guapa? Porque las monjas serán más o menos feas, pero siempre hay una «superiora»! ¿Cuál es el ave que se cuega de las paredes en los colegios? El «Abecedario».

Y ahora, para no darles más tabarra y no me llamen aquello, les diré un chiste de once reflejos, que ha tenido gran aceptación en el boulevard Malesherbes.

—¿Por qué un corrido acaba siempre recibiendo golpes?

—Porque el corrido casi siempre tiene una fulana.

Y el que tiene una fulana, puede también tener una sotana.

Y el que tiene una sotana es cura.

Y si es cura de cura, es curativo.

Curativo es lo que sana.

El que sana, deja sin... aquellos.

Y los sin aquellos, son capones.

Los capones son tiernos.

Lo que es tierno tiene ternura.

Lo mismo da decir ternura que ternera.

La ternera tiene cola.

Donde hay cola es fácil que se peguen.

Y donde se pegan, alguno recibe.

Le voilà. En este ramo no hay pas quien me pase «la main pour le visage».

BUENDIA Y GASSOL

Consultorio de EL DIA BETICO

Pregunta 8690.—Soy casada, con 7 niñas y una casita en Sardaña. Conocidos estos antecedentes, ¿qué color debo escoger para un vestido?—Rufa.

Respuesta.—Siendo usted casada y madre reincoincidente, nada le irá tan al pelo como una blusa de tafetán escocés con aplicaciones verdes, violáceas o encarnadas, que destaquen en un fondo de manzanilla. A las mujeres les va muy bien la manzanilla. La blusa puede usted llevarla con sombrero de paja azul rojiza y bordados crema o natilla.

Pregunta 8791.—¿Se conoce alguna poesía desconocida de mosén Cinto?—Mosén Llatuga.

Respuesta.—Es muy conocida esta poesía, totalmente desconocida de Verdguer:

«Sant Josep, encostipat,
cada punt estornudava.
Maria deia:—Jesús!
I el noi responia:—Mama!»

Pregunta 18201.—¿Es cierto que las persianas se inventaron en Persia?—Un matalasser.

Respuesta.—No, señor. Usted bada. Siguiendo esta mena de pensar, las berlinas vendrían de Berlín, los irrigadores de Riga, las bayonetas de Bayona, las rameras de Ram, los bergancines de Berga, el permanganato de Perm, los tiberios del Tibet, las chilabas de Chile, las municiones de Munich, los suicidas de Suiza, los tornillos de Thorn, los urinarios de Uri, las natas de Natal, los bastones de Boston, las bragas de Braganza, los palmitos de Palma, los bacinos de Baza, los mulatos de Mula, lo espeluznante de Espeluy, los silenciosos de Sils, los bailarines de Bailén, los capados de Castro, el Rubín de Rubí, los porteros de Porto y otros mil seiscientos sesenta y un ejemplos, que no digo para no dar la hojadelata.

DE LOS CAJONES DE UN SABIO

(¡Ojo, cajista!)

—En otoño hay que cuidar mucho los sables. Yo se sabe que es la estación en que se produce la caída de las hojas.

—En Munich (Holanda) el Gobierno ha prohibido el trabajo nocturno a los ebanistas. Ello ha hecho que ya no se puedan fabricar mesitas de noche.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿En qué se parece un municipal sin familia a un torero mejicano?

Pues... en que seguramente ni el uno ni el otro saben hablar el ruso.

¿Y un paragua a una corsetera rubia? En que si se abren, es fácil que luego chocreen.

¿Y un tiesto al ministro de Hacienda? En que uno y otro tienen un agujero en el culo.

¿Y un sabio alemán a un eclipse de sol? En nada.

IMPRESIONES IMPRESIONISTAS

ETAZOS DEL LIBRO INEDITO «LA COCHINILLA», ORIGINAL DE NUESTRO PROTECTOR D. HILARION CIFUENTES.

«...Y en aquella casa de niñas, después de haber desfilado todas las niñas por la habitación donde estaba un nuevo parroquiano y de haberse negado a yacer con él a causa del descomunal tamaño del viaje que se traía el punto, el hombre-hembra de la mansión quiso cerciorarse del asombro de las señoras y subió sigilosamente al cuarto, y al ver lo que había asustado a las damas, bajó, diciendo: «¡Ay, Jesús! Si ese hombre no viene aquí a... bromear; ese es el del gas y viene a poner la tubería.»

Esto es gracia, y lo demás, romances.

«Una señora a quien un doctor había aconsejado no amputarse una verruga que le había crecido en uno de los labios de su aparato, aduciendo entre otras razones, la de que «quizás le serviría para algo», volvió un día a la consulta con un chanero en el labio opuesto y el doctor inmediatamente le dijo: «¿Ve usted cómo le pronostiqué que quizás la verruga le serviría para algo? Ahora ya puede usted abrochárselo.»

Esta gracia filológica no la habilla todo dios.

«El buen señor recomendaba a un su amigo que usara en sus relaciones matrimoniales una esponjita para evitar males de cabeza, y al querer enseñársela aprovechando que su mujer había salido y jurando que sólo la usaba cuando iba a funcionar, llamó a la criada y le dijo: «Trae la esponjita que tiene la señora sobre el tocador. A lo que aquella ingenuamente respondió: «Se la ha llevado puesta.»

¿Les gusta? Se admiten encargos en esta Redacción.

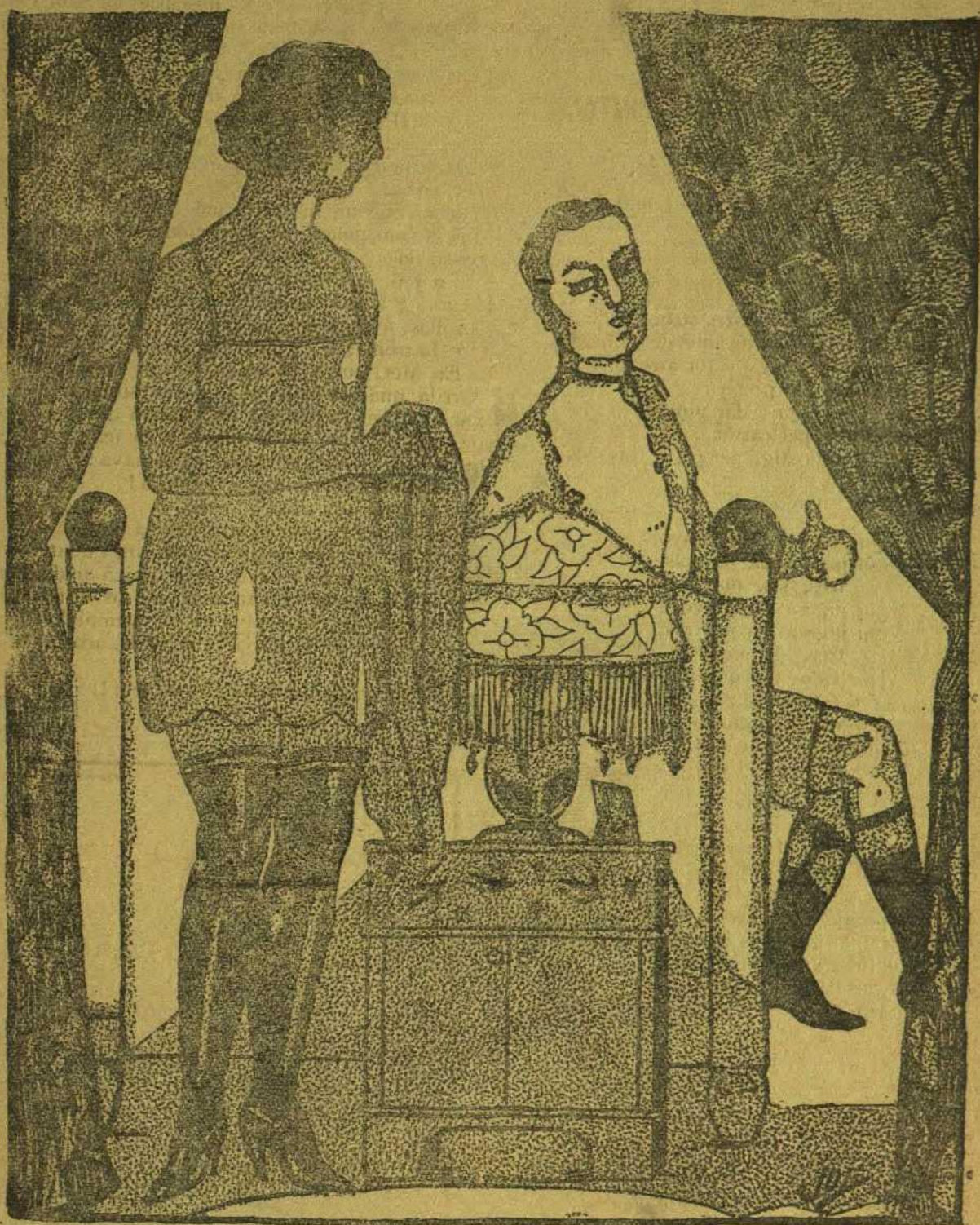
ANUNCIOS

ACADEMIA DE LACTANCIA. Unica en su género. Se hacen nodrizas con equidad y aseo. Se convierte en nodriza a cualquier raspa. Se garantiza el resultado. Profesores competentes y acreditados. Razón: DIA BETICO, 3-6-9.

Cot. de todas clases. Col blanca a 2 reales la libra. Col negra, a 1 el kilo. Col crem, a 2 pesetas bote. Pedidos a EL DIA BETICO.

Si tostis, tomáis... pastillas de Nabo tierno. Hay enfermo que las viene usando desde hace 40 años. Dan un resultado maravilloso para el farmacéutico. Farmacias y atacadores.

MARY CONASA. Modista. Trabaja en ropa blanca, con aquella elegancia. Especialidad en juegos de cama. Bogatell, 1221, 5.º. No hay ascensor.



—Jo estic capacitat per a tot, Maria!
—A això que has dit, m'hi sobra la cita...



QUI JUGA A DAR PINYOLS!...

CREACIÓ DE LA GOYITA

Lletra de R. Llurba i J. Asmarats

I

L'enjogassada sóc,
segons diuen pel barri meu,
i és que els jocs m'atrauen de tal modo,
que a tothora jugo a tot arreu.
Prò el meu joc preferit
és el «Qui juga a dar pinyols!»;
perxò crido pel carrer
fins que trobo algú per jugar tots sols:

Tornada:

Qui juga a dar pinyols,
qui juga a dar pinyols,
tres, sis, nou;
qui juga a dar pinyols,
qui juga a dar pinyols,
tres, sis, nou.
Dos i dos fan quatre,
com és natural;
qui vulgui jugar-hi
que pugui aquí dalt.

II

Hi ha un noi al meu carrer
que vol sempre jugar-hi amb mi,
i ens trobem molts dies a l'escala
per poguer tots dos jugar-hi allí.
Ai, quins jocs més bonics
aquell noi amb pinyols fa,
i un cop de jugà estem tips,
jo torno al carrer i em poso a cridà:

(Tornada)

III

Jo guardo aquí un pinyol
que és dels joves molt desitjat,
prò amb ningú jo ja no vull jugar-me'l
i el tinc sempre molt ben amagat.
Prò tots els meus amics
volen sempre jugà a pinyols,
i diuen jugant amb mi
que el pinyol que tinc és del pinyol dolç.

(Tornada)



En Jep, en Met, en Quel i una pila més d'«eps», «ets» i «els», es trobaven caçant en les boscúries de Sant Pere de Vilamajor, quan es desencadenà una forta tempesta que va obligar-los a buscar xopluc.

Es presentaren en una masia, demanant que, pagant el que fos, els deixessin passar la nit si és que minvava la pluja, car, d'anar fins a Cardeu, tenien temps d'arreglar quatre pulmonies per barba.

Com que no hi havia més lloc per a dormir que el santaller, allí s'acomodaren, disposats a passar-la.

En Jep, que era de lo més barrilaire, va voler fer una gracieta i va deixar anar un p... de lo més sorollós, a l'ensem que deia:

—Ja trona!

En Met, que li anava a la saga en això de la barrila, quan ja havia passat una estoneta va deixar anar per la pallissa un regalim d'aigua, que per ells voldrien molts pagesos en temps de sèquia, a l'ensem que també exclamava:

—Després dels trons, ve la pluja!

Hi hagué una riota general.

Portada ja la cosa al terme de la porqueria, va esperar en Jep que tots s'adormessin, i quan li va semblar que ja ho estaven prou, deixà anar tot el que devia haver deixat anar en un altre lloc, a l'ensem que exclamava en to solemni:

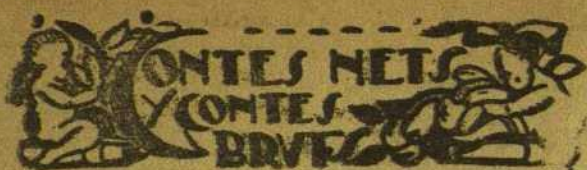
—Després de la pluja, sempre hi acostuma a haver fangueig!

(Que és una brutícia? Ja ho sabem!)



—Saps, en Miquel? M'ha dit bipedo...

—Noi, Manel! T'ha ben partit per la meitat!



L'HONOR DEL MINISTRE

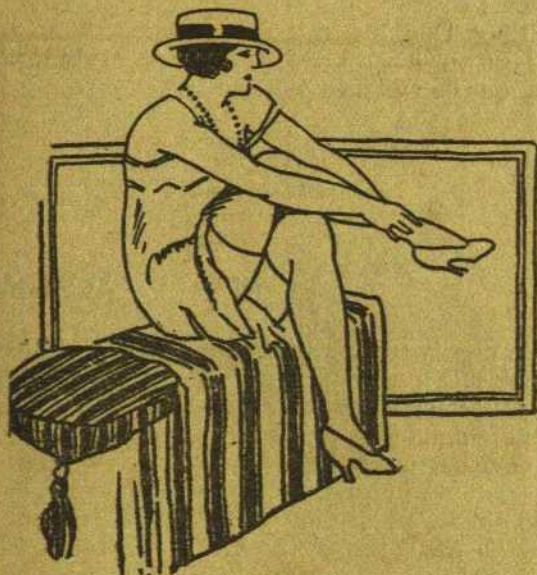
La indiscreció arriba fins els passadissos del Congrés, i s'hi feren, e certs diaris, al·lusions mortificants. El ministre de Relacions Superflues, una tarda que inopinadament tornà a casa seva a hora inacostumada, trobà a la seva llegítima muller, l'encisadora Carola, en flagrant delictes amb un dels passants del seu bufet d'advocat.

L'escena fou més o menys com acostumen escriure-la en Lluís de Val o en Contreras. Hi hagueren poses a la Bertini, arrencament de cabells, en fi, *todo el aparato que su interesante argumento requiere.*

Però la indignació del noble ministre cresqué quan a la seva imprecació contra l'adúltera per enganyar-lo amb un vulgar pixa-tinters, Carola li respongué:

—Hauries volgut que t'enganyés amb un senador o un governador de províncies, oi? Doncs, precisament per això ho he fet: per a que la teva deshonra fos més humiliant. Creus que puc perdonar-te mai haver comès amb mi el mateix pecat, l'istiu passat, quan em vas enganyar a Santander amb una cambrera del «Sardinero»?

El ministre de Relacions Superflues era un ho-



—Ai, Senyor! Es prou desgràcia, que sempre que surto a fer visites em deixo la cotilla a un lloc o altre!

me dotat d'un talent no vulgar. Davant de lo irreparable, tingué una idea genial.

Passà al seu despatx, escrigué unes ratlles a un full de paper de barba, signà, segellà i, tocant un timbre, ordenà que entrés el culpable servidor.

Aquest es presentà, amb el cap baix.

—Hauria pogut matar-lo—féu el ministre amb veu ferma i solemnia, —però sóc un home de bons sentiments. Des de demà vostè queda nomenat sots-quefe de gabinet. Retiri's!

—Però...—s'atreví a mormolar el còmplice de l'adúltera.

—He dit, i no consento que se'm repliqui!

L'altre, més atontat que un home que li acaba d'esclatar una bomba als peus, obel...

I el ministre de Relacions Superflues restà saborejant sa venjança...

Si ara la seva dona volia tornar-lo a enganyar, ja no seria amb el modest passant, sinó amb l'encumbrat funcionari, i ella, per l'orgull de no claudicar, se n'abstindria...

Però la nova del nomenament tan inesperat del nou sots-quefe corregué ràpidament, i l'endemà, una vertadera comissió on figuraven dos meritoris, el «botones», el porter, un ajuda de cambra i el segon ordenança, es presentaren al despatx del ministre per a demanar-li un ascens.

—I per què?—demanà, sorprès, l'interpel·lat.

—Perquè—féu el «botones»—els meus companys i jo també hem dormit amb la seva senyora!



PENSAMENTS

Si els petons deixessin senyals, quantes cares veuríem que semblarien torrades!

L'home solter és com un ocell de bosc, que no pot dir mai aquesta gàbia és meua.

La dona, als quinze anys és un tren de recreu, als vint-i-cinc un tren mixte, i als quaranta un tren de carga.

La dona al casar-se és com el cec, que necessita un bastó per guia.

Lo més punxant dins l'amor no és l'arrepentiment.

Una dona com cal és com la fortuna: molts els que la busquen i pocs els que la troben.

EL RAL D'EN TONI



ONEIXIEN en Toni? El suat Toni, que a l'aturar-vos demanava sempre un cigarret, una pesseta, o que li paguèssiu quelcom? El que empaitava totes les meuques barates i es quedava fins a última hora als music-halls per si alguna artista (diguem-ne artista) no tenia companyia aquella nit?

Doncs, una freda i formosa vetlla de Nadal, en la qual es trobava sense diners i avorrit de la vida, es descuidà de respirar i els últims noctàmbuls el trobaren fred i gelat en un recó. Havia mort.

Com en aquest món, segons ell, no tenia enemics ni havia fet bé ni mal a ningú, decidí anar-se'n cap a la Glòria. Xano-xano emprengué el viatge, i abans d'apuntar el dia es trobà enfront de les portes del Cel, que en aquella hora encara estaven tancades i barrades; sort que la sala d'espera tenia una porta mig oberta, i allí, ajaçat en un banc, s'adormí, i roncant com un bacó el despertà la llum d'un sol esplendorós.

La porteria seguia tancada i no s'atreví a trucar per por de què no l'engeguessin.

Prop les vuit, un soroll de gots, plats i culleres l'advertí de què segurament estaven prenent el cafè amb llet. Al poc rató sentí que per la part de dins escombraven la porteria, i per un finestronet aparegué un ull entre un nas i una calba, que, per indicis, no podien ésser altres que els del porter del Cel. En Toni es deixondí, adoptà la posició que cregué més acadèmica i esperà tremolós. Moments després s'obrí la porta i aparegué el bondados porter, qui, després de pegar una llambregada per tots indrets i no veient més que en Toni, li féu senyal de què entrés. Ja en la part de dins de la porteria, se'l mirà de cap a peus i li preguntà:

—D'on véns?

—D'Espanya.

—De quin indret?

—De Catalunya.

—De quin poble?

—De Barcelona.

—Acabàramos! Com te dius?

—Toni.

—I què més?

—Gamarús.

—Molt bé. Espera't un moment, que buscaré la teva fitxa.

Per fi sortí Sant Pere de son despatx amb uns papers a la mà i digué a en Toni que el seguís. Travessaren un pati blau amb jardins plens de flors i fonts que brollaven sobre grans tasses, vi ranci, llet i altres sucus alimenticis. De més enllà venia una flaire de carns rostides, pastisseria i mil flaires més, sense comptar les petites. Pels caminals, un eixam de verges, àngels, arcàngels i tota la cort celestial es preparaven a celebrar la festa. En Toni badava com un babau; el sant porter l'empenyí cap a la dreta, on es veia

un gran resplendor. Per fi arribaren davant d'una porta d'esplèndida arquitectura, i prèvia la vénia del sant porter, els deixaren entrar. Els faré mercè de la descripció del sumptuós palau per no fer-me pesat. Ja en presència del Déu, feren seure en Toni en el *banquillo* i començà l'interrogatori.

El bon Déu, des del seu *trono* rodejat d'àngels i arcàngels, i Sant Pere a la seva dreta amb un gran llibre al davant, començà llegint:

—Toni Gamarús, fill de Fulano i Sutana—i amb l'index anava passant ratlles.—A tres anys, encara mamava. A quinze, feia tot el contrari. Als vint, ja era solter, casat i vidu varies vegades.

—Bé, Pere—digué Déu:—ja vàrem quedar que en això del sisè teníem de fer almenys un setanta cinc per cent de rebaixa. Demés, avui és dia de joia, i no miris prim. Anem a les bones obres.

Sant Pere arrufà una mica el nas i començà a passar fulls. De prompte es parà i digué:

—Senyor, la pàgina està en blanc.

—Com s'entén!—replicà en Toni.—Això no pot ésser! Una vegada vaig dar un ral de caritat a un pobre!

—Doncs aquí no consta.

En Toni, aixecant la veu:

—Això és una estafada! Aquí no hi ha formalitat! Es veu que, com a la terra, tot són compa-res i comares, i el pobre que no té influència sempre va a sota; ja diu bé la dita, que el que va a sota és qui s'em...pipa!

—*Chitón*, minyó! Aquí no es crida! Aquí la veritat resplendeix com la llum del sol i es fa justícia a tothom, grans i xics, rics i pobres; davant de Déu tots són iguals.

—Bé: camàndules! El que hi ha és que m'heu pres de cap d'esquila i el que voleu és perjudicar-me!

El bon Déu, a part a Sant Pere:

—Em vols creure, Pere? Torna-li el ral i treu-lo fora, que no vull més comèdia!



EL NOSTRE CALENDARI

Va esgotar-se la tirada el mateix dia de sortir al carrer. No és pas que no ho haguéssim avisat!

Als corresponsals que ens escriuen queixant-se, els hi fem avinent que hem tingut de limitar molt els envíos a fora.

Quant als quioscs, tenim entès que s'han venut exemplars a major preu. Malgrat això, havem lograt que des d'avui els revenedors vinguin el Calendari al preu marcat, ço és, a pessetes 1'25.

Ens felicitem de l'èxit, puix vol dir que el públic ha apreciat el valor de tot el que surt de casa, i ho sentim molt pels que han badat i no han pogut comprar el Calendari... però no podem plorar. Nosaltres només sabem riure i fer riure.

L'HUMOR ESTRANGER



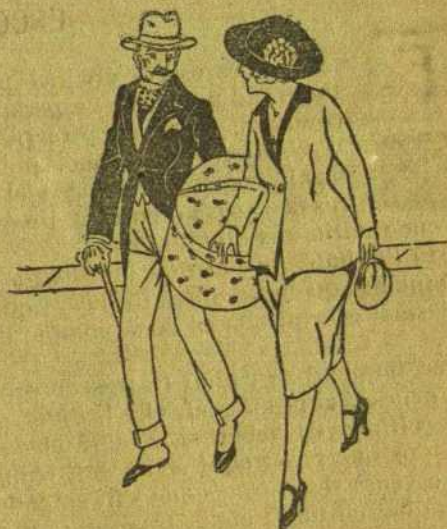
—La vostra bellesa, Diana, eclipsa el sol!
(De *Le Journal Amusant.*)



—La mamà em vigila molt. No em deixa sortir mai sense la minyona!
(De *Sans Gène.*)



—I ja que ho vols, t'ho diré. T'enganyo tant com puc, Mariagna!
—Bé! No em pots enganyar gaire!
(De *Ruy Blas.*)



—Escolta, maca! Vols dinar amb mi?
—Oh! I que vindrà bé! Tot justament porto un barret a la seva senyora! No caldrà més que posar un altre cobert a taula.
(De *Ruy Blas.*)

LA GROSSA



*** D'un article publicat al *Ciero*, titolat «La vida en Berlín»:

«Contesto en anglès a la telefonista, però mi acento no la engaña. Me repite el número en francès, agregando: — Pregunte usted siempre por la encargada de la lengua francesa.»

Home, Carrasco, no papitegem!

*** La Comarca del Vallès, de dies enrera, deia que el duc d'Aosta nasqué el 13 de gener de 1969...

No en va Itàlia és el bressol del futurisme!

*** Un soldat, que deu ésser papitesc, ens escriu des de Ceuta, demanant-nos una padrina de guerra, jove i eixerida.

El susdit caloyo es diu A. Miquel i ses senyes son: «Oficinas Regimiento de Infantería, Serrallo, 69, Ceuta.»

Les nostres llegidores tenen la paraula.

*** Del *Boletín Oficial* de Tarragona:

«Concejales que deben cesar: Alcarraz, distrito 2.º. D. Cándido Mas Alix. Es extraordinaria por defunción, presentada y admitida.»

Recristina! Quin compromís pel mort si no li arriben a admetre la dimissió!



ESCOLTI!...



A pocs dies estava un jove plantat a l'acera d'un carrer esperant a un company, quan de prompte aixecà la vista en l'aire i veié, amb la natural sorpresa, al balcó del primer pis de la casa d'enfront, una xamosa nena que tindria uns divuit anys.

Restà l'al·ludit jove astorat una llarga estona, contemplant aquelles tendres formes, i quan més entusiasmat estava, ella es donà compte d'aquell badoc.

Sense immutar-se i amb la frescor pròpia de certes nenes d'aquesta edat, ella li digué:

— Escolti, jove: veïam si li caurà el nas; per més temps que passi aquí sota, serà temps perdut; no veurà res per més que s'hi empenyi.

A lo qual ell, amb molta tranquil·litat, respongué:

— Miri, nena: tot el que jo li pugui veure, ja me n'haig passat per aquí...

I assenyalà un lloc que obligà a aquella a retirar-se del balcó.



'ESCENA a la Rambla, el dia del sorteig de Nadal, i davant d'una piçarra on s'hi veuen molts números de la loteria.

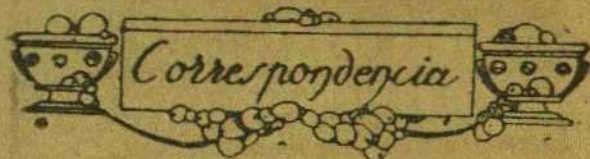
Entre un grup de gent que està apuntant i prenent nota dels números premiats, passa una senyora molt caia que també s'atura allí i, apropant-se molt carinyosament a un jove que té paper i llapis a la mà, li diu:

— Escolti, jove, i perdoni.

— Digui, senyora.

— Voldria fer el favor d'apuntar-me la grossa?

— Amb molt gust — respongué el jove, molt amable. — Però... aquí, no, eh?



Firma il·legible: Mercès a grapat. El que ens estranya és que a vostè no li agradi el repetir. — Roman: Romanços, ara? Apa, buenas! — Sorels: A voltes, d'un tema popular se'n fan moltes versions. Ara no ens recordem de detalls. Però, vagi fent, per això, que una flor no fa istiu. — K. Bro: No ens agrada pas del tot. — Roura Garriga: Se'l complaurà. Ja sap que ens mana. — Berga Mauriset: Mercès. Tot anirà. — Tòful i Pelut: Aquest cop no l'han pas encertada. — D. Gonçal de Sant Gervasi: Tot el que envia és molt vell! — Dos niños bien: Psè! Es allò, sap? — Per C. B.: No van B. — Delbrado: Es més manso que un cornut! — Muley Hafid Llopis: I ca, sant cristià! Hi hauria dos jornals en arreglar-ho. — T. P. Brots: Ho guardem. — Beui Mama: Traspassem la seva sudorífica missiva a en Buendia. — Maric Ona: S'aprofitarà. — Lluquet: No farem pas res. Un altre dia serà. — Un X. Pat: No ens sap gens de greu que faci versos, no. El que és sensible, és que ens els endossi. Això sí que és trist! — Un empaita modistes: Això és obra de les males llengües, que mai falten. A casa, tots som bons xicots i ningú és capaç de fer una acció així. — Un beneit: Anirà. Es arxi-despampanant. — Quimet Moragas: Vostè, amb paciència i saliva, sortirà amb la seva. — Un que té, etc.: Carai, quin geni! Quina por! Dencs, miri: al dallòs li fem daixòs. Ja ens entèn, oi? — Peret dels Ous: Ara vegi! Si passen unes desgràcies en aquest món! — Sopa escaldada: No, no i no. Així no hi poden haver malentesos, oi? — Un de l'any vuit: Ja es coneix, ja, que vostè és del temps d'en Quimet Montero. No ens agrada, en bona refè. Es ensopit. — Pau Pixum: Conti aquestes porqueries a sa senyora tia, i no a nosaltres. — Un de Lloret: Anirà el dia menys pensat. — Gripau: Mercès, mercès i mil mercès. — Sòmines: La xafarderia anirà. El demés, anirà... al cove. — Gallinassa: No; de cap manera. Hi ha perill. Anirà al Museu Secret. — Indi: I que n'és de poca substància! — Pura, Casta i Virginia: Ai, bufones! Cada cop fem més figa! Com és això? Que tenim la mala... ratxa? — Un escandalós i un florero: Dos s'han ajuntat per a desocupar això? — K. U. Llonets: Posi's tranquil, que estem al tanto. No s'hi enfundi. — Pi: No. — Lluch: Que és el de la rifa? En aquest cas, el felicitem!

En queden una calaixera plena.

LAS CABLES

ades en un minut amb

cida **PARADELL**

DELL.Comte Assalt.28·BARCELONA

TA-Per CORREU.150 pessetes

SARNA (Rony)

SULFURET : CABALLERO

(PRODUCTE PATENTAT)

Sense hany fa desaparèixer la

SARNA en 10 minuts. Desconfeu

:: sempre de les imitacions ::

Carrer del Comte de l'Assalt, núm. 86,
BARCELONA, i Centres d'Especcifica.



R. ALOMAR ::

Curación rápida de las purgaciones crónicas con
3 ó 4 aplicaciones del aparato de su invención; las
recientes (a los primeros síntomas), con dos o tres.
No desviarse!

UNION, número 20. — De 12 a 4 y de 8 a 9.
Festivos, de 10 a 1

MISANA PUIG : Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en po-
cos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y
demás dolencias del aparato génito-urinario.
VENTA: Doctor Ferrer-Segalá. — Farmacia de
la Cruz. — Salus. — Viuda de Alsina. — Francis-
co Puig, etc. — BARCELONA

LES PURGATIONS

RECENTS ES CUREN EN POCOS DIES, LES CRÒNIQUES
DADES PER INCURABLES, NO RESISTEIXEN A LES

Especialitats Paradell

30 ANYS D'EXITS NO ASSEGUREN

FARMÀCIA PARADELL
COMTE ASSALT, 28.

Barcelona

SELLOS OSSAM. Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, E mbia Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Peraló, Rambla del Centro, 37. Preparados por
el Dr. S. Miret, Plaza Comerçial, 9, Farmacia.



VÍAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA
Basta de sufrir inútilmente de
dichas enfermedades gracias
al maravilloso descubrimien-
to de los

MEDICAMENTOS
DEL DOCTOR SOLVÈ

que son recomendados indistintamente por todos los mé-
dicos que los conocen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado, pues unánimemente re-
conocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda clase de medica-
mentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los
Medicamentos del Dr. Solvè se curaron pronto y
radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
*uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, ut-
cétera, del hombre, y vulvitis, vaginitis, matritis, ure-
britis, cistitis, anexitis, flujos, etc.*, de la mujer, por cró-
nicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radical-
mente con los **Cachets del Dr. Solvè**. Los enfermos
se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplon-
ción de sondas y bujías, etc. tan peligrosos siempre y
que necesitan la presencia del médico; y nadie se en-
tera de su enfermedad. — Venta, 5 pesetas caja.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avaricosis), *ecsemas, herpes, úlceras varicosas*
(llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eris-
mas acné, urticarica, etc.*, enfermedades que tienen por
causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por
crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radical-
mente con las **Píldoras depurativas del Dr. Solvè**,
que son la medicación depurativa ideal y perfecta por-
que actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumen-
tan todas las energías del organismo y fomentan la sa-
lud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lla-
gas, granos, forúnculos supuración de las mucosas,
caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasa-
do. — Venta, 5 pesetas frasco.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), *poluciones noctur-
nas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *causancia*
mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos,
*debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpi-
taciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las ma-
nifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento ner-
vioso, por crónicas y rebeldes que sean se curan pronto*
y radicalmente con las **Grajas potenciales del Do-
ctor Solvè**. — Más que un medicamento son un ali-
mento esencial del cerebro, médula y todo el sistema
nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años),
para recuperar íntegramente todas sus funciones y con-
servar hasta la extrema vejez, sin violentar el organís-
mo, el vigor sexual propio de la edad. — Venta, 5
pesetas frasco.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas,*
S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Segalá,*
Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart,* Princesa,
7, y principales farmacias de España, Portugal y Amé-
rica.



—Sí, noi, sí. En Miquel va arengar a les dones de la fàbrica, i quan les va tenir arengades...

—Va calla!